

en bekant. Och här stod han och såg vagnen i sakta mak passera förbi sig. Det var en vanlig torparevagn, förspänd med en brun häst, och på den åkte tvenne män, som båda voro honom fullkomligt obekanta. Den ene, den som körde, var gråhårig och tämligen kortväxt, men grovt bygd och hade gråsprängt helskägg. Den andre, som föreföll att vara vida yngre, var en lång och mager räkel med ljusa mustascher och ljust hår.

— Det måste ha varit en mycket ljus natt, då han så noga kunde urskilja deras utseende, anmärkte Alf Grane.

— Ja, svarade länsmannen, det var det också, det kan jag desto säkrare intyga, som jag själv var ute på en ämbetsresa just den natten och kom icke hem förrän vid midnattstid.

— Nå vidare!

— Ja, att möta främlingar i Storskogen fann ju arbetaren icke så märkvärdigt, ty han visste att denna väg stundom begagnades såsom genväg, men vad som däremot skrämde honom var att bak i vagnen låg ett av ett täcke höljt föremål, som mycket väl kunde vara en människokropp, samt de ord han hörde de åkande uttala, just som de passerade förbi honom. »När ska vi dela?» frågade den långa. »Jo», svarade den gråhårige, »när vi kommit till vårt slott och ha gömt det andra.»

— Hörde han icke mera?

— Nej! Och så fort vagnen försvunnit, kröp han fram och fortsatte sin väg utan vidare äventyr.

— Men, anmärkte Alf Grane, varför anmälde han ej saken för dig förr än nära en månad efteråt?